



# Ալեքսանդր Ճատուրյան

## Լռած քնարիս

Ո՛չ, քեզ չեն ձրգած, իմ սիրա՛ծ քընար,  
Շեղհեղուկ կյանքիս ընկե՛րն անմեկին.  
Որպես հարատարփ, խանդոտ սիրահար,  
Մի՛շտ քո կարոտն է քաշել իմ հոգին:

Կյանքի պայքարում հոգսը դըժնդակ,  
Որպես ապառաժ, ծանրացած վերաս,  
Փակե՛լ էր լեզուս... Բայց էլի միակ  
Դո՛ւ էիր հոգուս տենչանքն ու երագ...

Լուռ էիր, ընկեր... վաղուց չէր հնչում  
Խոսուն լարերից ոգիչ ելևեջ.  
Բայց սերըդ կյանքի ժըխտրի միջում  
Ես պահում էի միշտ վա՛ն ու անշեջ...

Եվ տանջվում էի անլո՛ր. անապատո՛ւմ,  
Որ չէիր խոսում դու էլ հոգուս հետ.  
Կյանքըս անիծում... Բայց և՛ հավատում.  
Որ չե՛ս կորուսել քեզ անդա՛րձ, հավետ...

Եվ ահա՛ նորից, իմ լրոա՛ծ քընար,  
Քեզ ձե՛ռք եմ առնում, սեղմում իմ կրթօքին.  
Թո՛ղ հնչե, ընկե՛ր, քո ամեն մի լար,

Ու քեզ հետ մեռնե՛ր իմ սիրող հոգին...

1908